

Forbud. Det tror jeg er en fuldstændig Bildefarelse; jeg tror tværtimod, at Forbud, navnlig saa strenge Forbud, som vi hidtil have haft, kun føre til, at den uberettigede Lægevirkfomhed sniger sig om i Skjul, og Fortællingerne derom faae det Præg, som følger deraf, og som Ingen tør rigtig være ved, og derved gjøre de langt større Skade. Den hele uberettigede Lægevirkfomhed gjør langt større Skade, end Tilfældet vilde være, naar man tillod den at træde frem for Dagens Lys og vise, hvad den kan. Jeg har ikke stor Tro paa den, det erkjender jeg aabent, men lad den komme frem og vise sig, saa ville alle fornuftige Mennesker være istand til langt lettere at kunne dømme mellem den og den, som nu er eneberegtiget.

N. Nielsen: Det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) fortalte os om kloge Mænd og kloge Koner, men han glemte at meddele os noget Bevis for, at de Ungdomshistorier, som han saaledes uden videre forudsatte, vare tilfede. Jeg er enig med Andre i, at der forresten vistnok drives endel Humbug med disse kloge Mænd og kloge Koner. Hvorfor jeg har taget Ordet, er for at meddele et Par Fakta om, at der ogsaa drives Humbug af autoriserede Læger. Det var i Slutningen af forrige Aar, at en Kone kom til en autoriseret Læge, og han undersøgte hende nogle Gange, det var nu Bryttet, det var galt med, og saa staa han hende i det, det var vist næstsidste Gang, og sidste Gang vilde han have det skaarret helt af, fordi det var kræft. Det vilde hun ikke have, og hendes Mand reiser saa med hende til Hospitalet i Kjøbenhavn. De Herrer ville deraf se, at det er just ikke saa almindeligt, at Folk søge til de kloge Mænd og kloge Koner, men derimod søge de til Kjøbenhavn til dygtigere Læger end dem, man træffer hist og her ude paa Landet. Manden reiser altsaa med hende til Hospitalet, og strax ved den første Undersøgelse fik hun at vide, at hun feilede ikke det, Lægen paa Landet havde erklæret. Hun blev saa helbredet paa kort Tid, og jeg fulgte selv hjem med hende ved Jul, og da var der ikke anden Skade tilbage end fra det Stif, den første Læge havde givet hende. Det var nu den ene Historie. Den samme Læge havde omtrent paa samme Tid en Patient, der var kommen til Skade med sit ene Øie og havde faaet det skaarret noget, og han søgte Lægen i nogen Tid for dette Øie, men det blev værre og værre, og en Dag sagde saa Lægen, at det var bedst at tage Diet ud. Nei, det mente Manden nu ikke, at han vilde indlade sig paa; det var en simpel Sag, mente Lægen, at tage Diet ud og sætte et Glasøie ind, og det vanskelige ikke det Mindste. Nei, saa vilde Manden forsøge først en anden Læge, og han reiser til Dienlæge Gad i Horsens, og efter at have været der en tre Ugers

Tid kommer han hjem, helbredet paa begge Øine. Det var kun som et Modstykke til de løse Angivelser, som det ærede Medlem bragte frem om kloge Mænd og kloge Koner, at jeg har fortalt dette, og jeg skal, om fornødent gjøres, angive Navnene baade paa dem, der have søgt Lægen, og paa Lægen. Overfor saadanne Fakta paa den ene Side og paa den anden Side Tilfælde, hvor vi have set Syge, som Lægerne have arbejdet med i mange Aar uden at kunne faa dem bedre, som de saakaldte kloge Mænd have helbredet, er det jo ikke underligt, om man ønsker at faae en Lovgivning, som ialtsald fikker En, at de Goder, som man kan faae paa den Maade andetsteds end hos Lægerne, blive tilgængelige, og det er det, man tilstræber, saavidt jeg skjønner, ved Lovforslaget, og jeg billiger, som man vil kunne forstaa af mine Udtalelser, disse Bestræbelser og vil støtte Lovforslaget. Jeg skal endnu kun gjøre en lille Bemærkning til det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) om denne Amtmand, som har spillet en saa stor Rolle. Den er nemlig ikke anderledes, end at man med lidt Velvillie kan forstaa den. Der behøves ikke nogen Overtro til, for at Konen kunde skjønne, hvor Amtmanden havde sin Skade. Hun havde lagt nogle Mærke til Amtmanden, der flere Gange havde idømt hende Mulkt, og da saa Amtmanden kom, og Bognen holdt for Døren, saa har hun set nogle paa ham, da han stod af Bognen, og saa er det meget naturligt, at Amtmanden, naar han virkelig var svag, idet han stod af Bognen, kommer til at gjøre et eller andet lille Feiltrin, som er betegnende, og som hun lægger Mærke til. Det er ikke sikkert, at Konen deraf kunde slutte, at han havde en eller anden Skade, men naar han saa kommer ind i Stuen og iftedetfor, som hun tror, at ville søge at gribe hende i ulovlig Næring klager over, at han er syg, saa kunde det jo nok være, at hun har lagt Mærke til et eller andet Træk, som kunde oplyse hende saa meget, at hun kunde sige, som den foregaaende Taler sagde, — og vel at mærke saadan var Ordene, der faldt, — at naar han havde nogen Skade, var det ikke i Haanden, men i Skulderen.

Nasmussen: De fleste Talere, som have haft Ordet idag, have talt til Fordel for Lovforslaget og været enige i Tanken, der ligger i Forslaget. Jeg skal fatte mig i Korthed, thi jeg har tidligere udtalt mig om denne Sag her i Thinget mere udfølgelig, men der er kommet Noget frem her idag, navnlig fra det ærede Medlem fra Langeland (Brandes), som jeg tror, man maa give ham Svar paa. Det nytter ikke, vi ere Meningsfæller i andre Sager; naar der kommer Noget frem, som er imod, hvad der er Ons Anskuelse, maa man udtale sig derimod. Det ærede Medlem har fremsført Noget imod Lovforslaget idag, som jeg har hørt flere Gange for flere Aar tilbage,